

1) Amikor az 1999/70/EK irányelv⁽¹⁾ kimondja, hogy a határozott időre foglalkoztatott munkavállalók nem részesülhetnek kedvezőtlenebb bánásmódban, mint az állandó munkavállalók, ez a szabály vonatkozik-e a gazdasági feltételekre is?

Igenlő válasz esetén,

2) Kellően objektív igazolásnak tekinthető-e a szolgálati időért az állandó munkavállalóknak járó bérkiegészítés azzal az indokkal való megtagadása, hogy azt az egészségügyben dolgozóakra vonatkozó 2003. december 16-i 55/2003. sz. kerettörvénytvény 44. cikke nem teszi lehetővé?

3) Kellően objektív igazolásnak tekinthető-e a szakszervezetek és a vezetés között kötött megállapodás, a szolgálati időért járó bérkiegészítésnek a határozott időre foglalkoztatott munkavállalók esetében való el nem ismerése vonatkozásában?

(¹) Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv (HL L 175, 1999.7.10., 43. o.; magyar nyelvű kiadás 5. fejezet 3. kötet 368. o.)

A Högsta Domstolen 2005. augusztus 9-i végzésével a Nokia Corporation kontra Joacim Wärdell ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-316/05. sz. ügy)

(2005/C 257/07)

(Az eljárás nyelve: svéd)

A Högsta Domstolen 2005. augusztus 9-i végzésével, amely 2005. augusztus 16-án érkezett a Bíróság Hivatalához, a Nokia Corporation kontra Joacim Wärdell ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közöségek Bíróságához.

A Högsta Domstolen a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

1) Úgy kell-e értelmezni a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 tanácsi rendelet 98. cikke (1) bekezdésének első mondatában szereplő „nyomós érdek” fogalmát, hogy eszerint ha a bíróság azt állapítja meg, hogy az alperes bitorolja egy közösségi védjegyet, az ügy további körülményeitől függetlenül nem tiltja el a védjegybitorlástól, ha úgy ítéli meg, hogy a további bitorlás veszélye nem nyilvánvaló vagy legalábbis meglehetősen korlátozott?

2) Úgy kell-e értelmezni a közösségi védjegyről szóló rendelet 98. cikke (1) bekezdésének első mondatában szereplő „nyomós érdek” fogalmát, hogy eszerint ha a bíróság azt állapítja meg, hogy az alperes bitorolja a közösségi védjegyet, és jöllehet az 1) kérdésben említettek alapján nem indokolt eltekintenie a védjegybitorlástól történő eltiltástól, mégis eltekinthet az eltiltástól azon az alapon, hogy egyértelmű, hogy a további bitorlás a nemzeti jog bitorlásra vonatkozó általános törvényi tilalma hatálya alá tartozik, és a bitorlás szándékos vagy súlyosan gondatlan folytatása esetén az alperes büntetéssel sújtható?

3) Amennyiben a 2) kérdésre adott válasz nemleges, kell-e bizonyos intézkedéseket hozni – az eltiltás mellett például pénzbírságot alkalmazva – az eltiltás betartatása érdekében akkor is, ha egyértelmű, hogy a további bitorlás a nemzeti jog bitorlásra vonatkozó általános törvényi tilalma hatálya alá tartozik, és a bitorlás szándékos vagy súlyosan gondatlan folytatása esetén az alperes büntetéssel sújtható?

4) Amennyiben a 3) kérdésre adott válasz igenlő, vonatkozik-e ez arra az esetre is, ha egy nemzeti védjegy hasonló bitorlása esetében az ilyen intézkedés elfogadásának nem állnának fenn a feltételei?

Az Európai Közöségek Bizottsága által a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen 2005. augusztus 17-én benyújtott kereset

(C-318/05. sz. ügy)

(2005/C 257/08)

(Az eljárás nyelve: német)

Az Európai Közöségek Bizottsága (képviseli: Richard Lyal és Kilian Gross, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg) 2005. augusztus 17-én keresetet nyújtott be az Európai Közöségek Bíróságához a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

1) állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság, mivel a Jövedelemadó-törvény (EStG) 10. §-a (1) bekezdésének 9. pontjában szabályozott, különleges kiadásként történő levonás lehetőségét a külföldi iskolázatásért fizetett tandíjak esetében kivétel nélkül kizárta, nem teljesítette az EK 18., 39., 43. és 49. cikk alapján fennálló kötelezettségeit.

2) kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaság a költségek viselésére.